De vliegende Robert

Heinrich Hoffmann

Vertaald door: W.P. Razoux

bron
Heinrich Hoffmann, *De vliegende Robert* (vert. W.P. Razoux). H.A.M. Roelants, Schiedam 1881

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/hoff049vlie02_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

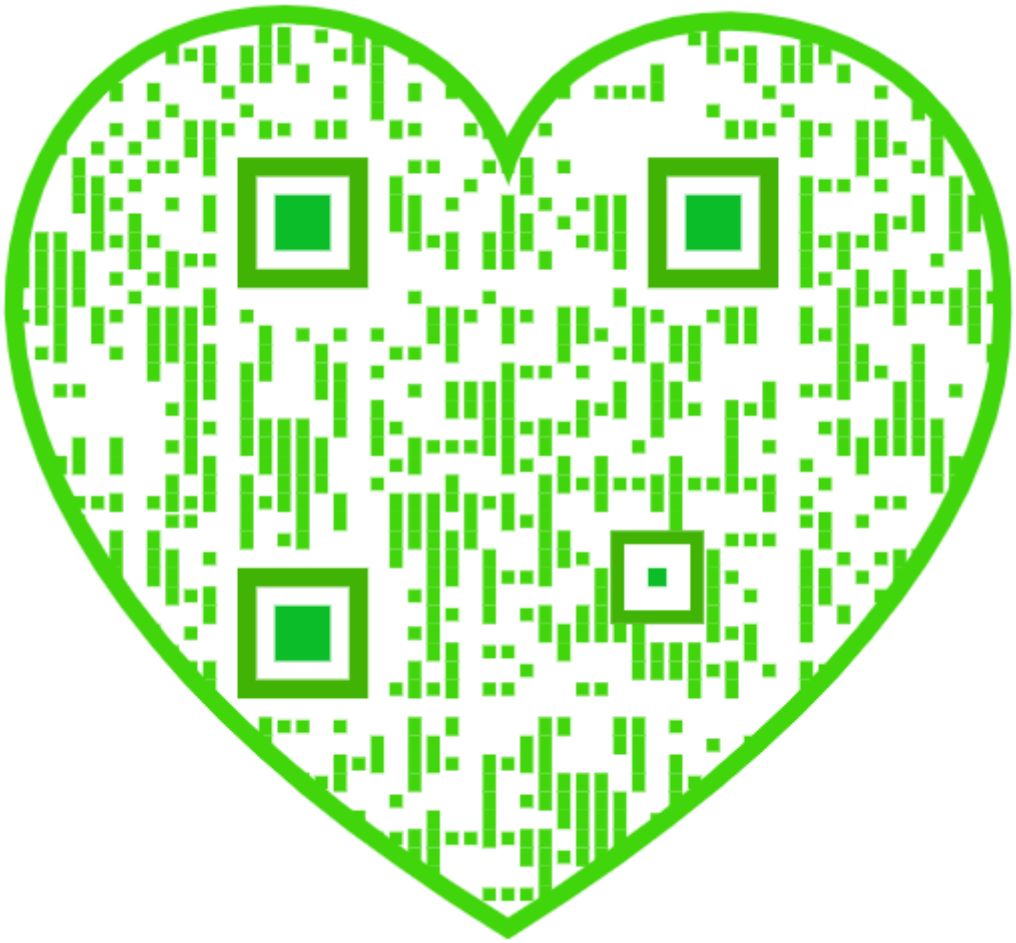

De geschiedenis van den vliegenden Robert.

Als de regen nedervloeit,
En de stormwind tiert en loeit,
Zijn bij 't hoekje van den haard
Kind'ren 't allerbest bewaard.
‘Neen!’ - dacht Robert, - ‘'k wil niet vreezen,
‘Zulk een weer moet heerlijk wezen!’
Weg snelt hij, met dollen kop
En zijn paraplu'tje op.

't Stormweer raast met dol geweld,
Boomen worden omgeveld;
Robert zwoegt toch door, en nu
Vat de wind zijn paraplu,
En hij vliegt door 't luchtruim voort; -
Niemand, die zijn schreeuwen hoort,
Wolken snelt hij reeds op zij,
En zijn hoed vliegt hem voorbij.

Door de wolken vaart hij heen,
Vruchtloos is zijn bang gesteen
En zijn hoed waait ver hem voor,
Heel den hoogen hemel door.
Waar hij zoo is heen gesneld
Is aan niemand nog verteld.

De geschiedenis van den Straatschender.

Van de jongens, langs de straat,
Deed steeds Koenraad 't meeste kwaad.
In de modderplassen trappen
Vond hij d'aardigste der grappen.

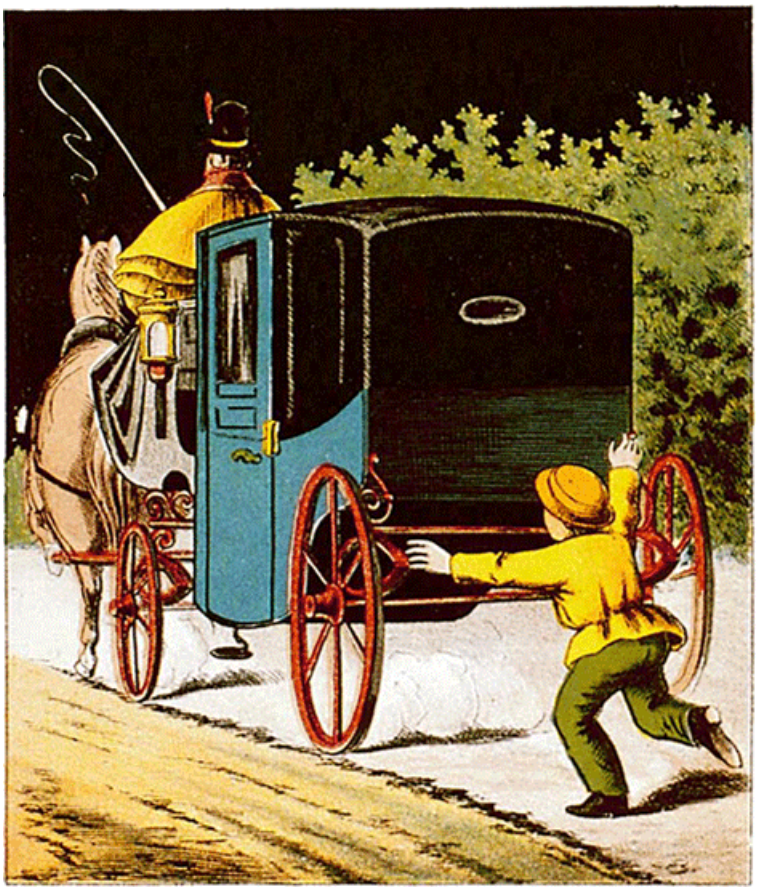

Eens zag hij een rijtuig gaan
Fluks liep Koen er achteraan,
En toen sprong met dollen kop,
Koenraad 't achterbankje op.

Doch eens - O ijs'lijkheid! hij viel,
Zijn rechterbeen, kwam onder 't wiel,
Toen leed hij lang de zwaarste pijn,
En moest voor altijd kreupel zijn.

De geschiedenis van den wilden Karel.

Karel is een wreede snaak, -
Dieren plagen zijn vermaak, -
Katjes knijpt en martelt hij,
Honden laat hij nimmer vrij.
Laatst pakte hij een moedig paard,
Waarop een heer zat, bij den staart.

Het groote paard, dat werd toen kwaad,
Ziet, hoe het beest naar acht'ren slaat; -
Hij raakte Karel op zijn scheen,
Die stortte neer, en brak zijn been.

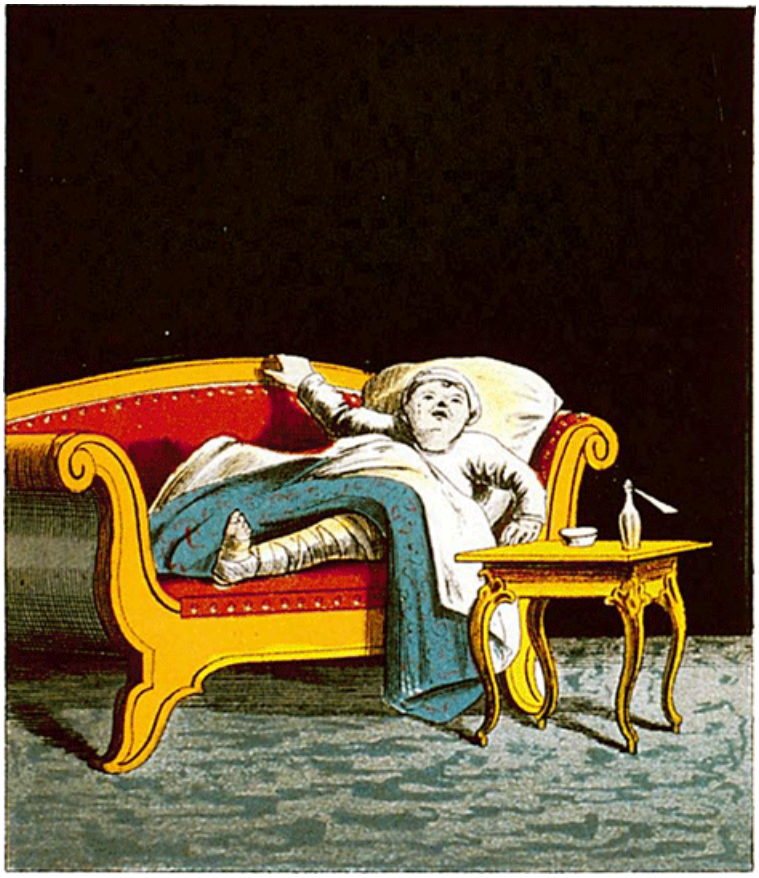

Daar schreeuwt nu Karel, ‘ach! en wee!’
Daar ligt hij op de canapé.
Hij kermt en jammert en hij schreit,
‘O wee mijn been, wat smart, wat spijt!’